

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 72/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti BARMIN, s. r. o., Pod Stožkami 10, Markušovce, IČO 36 569 160, zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Kucharčíkom, Štefánikova 40, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 CoKR 2/2019 z 22. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti BARMIN, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti BARMIN, s. r. o.,

Pod Stožkami 10, Markušovce, IČO 36 569 160 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoKR 2/2019 z 22. januára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podaním doručeným Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) 22. júna 2018 navrhla, aby okresný súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“).

2.1 Okresný súd uznesením sp. zn. 31 K 17/2018 z 25. júla 2018 začal konkurzné konanie proti dlžníkovi.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 31 K 17/2018 z 12. novembra 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) konkurzné konanie proti dlžníkovi zastavil, a to s poukazom na § 19 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) z dôvodu absencie elementárnej materiálnej náležitosti pre vyhlásenie konkurzu, ktorou je pluralita veriteľov.

3.1 Krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu potvrdil.

4. Porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka vidí v arbitrárnosti napadnutého uznesenia, v ktorom sa krajský súd podľa jej názoru nevysporiadal s jej námietkou vznesenou v odvolaní, v zmysle ktorej okresný súd „nemal rozhodnúť o zastavení konania, keďže tak mohol v zmysle § 17 ods. 1 ZKR urobiť iba vtedy, ak by zanikli všetky splatné pohľadávky veriteľov, ktorí sú účastníkmi konkurzného konania. Jediným veriteľom, ktorý je účastníkom tohto konkurzného konania je iba navrhovateľ a pohľadávka navrhovateľa ako veriteľa voči dlžníkovi nezanikla ku dňu rozhodovania súdu o podanom návrhu.“. Sťažovateľka zároveň v ústavnej sťažnosti namieta, že krajský súd vo svojom napadnutom uznesení nereflektoval

na jej námietku, že okresný súd zamietol jej návrh na doplnenie dokazovania, cieľom ktorého bolo preukázať, že dlžník sa nachádza v predlžení, a teda, že v danom prípade existoval dôvod na to, aby súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka.

5. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo Uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoKR/2/2019 zo dňa 22.1.2019 porušené.

Zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoKR/2/2019 zo dňa 22.1.2019 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť navrhovateľovi trovy konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 415,51 eur...“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Vec sťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019

v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola predbežne prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriř (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditř a Libor Duřa.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Podľa čl. 46. ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08), a preto ich namietané porušenie možno preskúmavať spoločne.

15. Podľa § 3 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii dlžník je v úpadku, ak je platobne neschopný alebo predĺžený. Ak dlžník podá návrh na vyhlásenie konkurzu, predpokladá sa, že je v úpadku.

15.1 Podľa § 3 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii právnická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 30 dní po lehote splatnosti aspoň dva peňažné záväzky viac ako jednému veriteľovi.

15.2 Podľa § 3 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii predĺžený je ten, kto je povinný viesť účtovníctvo podľa osobitného predpisu, má viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho záväzkov presahuje hodnotu jeho majetku.

16. Podľa § 17 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak dlžník do vydania uznesenia o vyhlásení konkurzu preukáže, že zanikli všetky splatné pohľadávky veriteľov, ktorí sú účastníkmi konkurzného konania, súd konkurzné konanie bezodkladne uznesením zastaví. Uznesenie súd doručí všetkým účastníkom konkurzného konania.

16.1 Podľa § 17 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii konkurzné konanie podľa odseku 1 možno zastaviť len do vydania uznesenia o vyhlásení konkurzu.

17. Podľa § 19 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak sa konkurzné konanie začalo na návrh veriteľa súd rozhodne o vyhlásení konkurzu vtedy, ak dlžník neosvedčil svoju platobnú schopnosť, inak rozhodne o zastavení konkurzného konania;

pri rozhodovaní o vyhlásení konkurzu súd neprihliada na záväzky, pri ktorých dlžník osvedčil ich spornosť; ak sa dlžník v lehote podľa odseku 1 písm. a) bodu 1 nevyjadril, má sa za to, že svoju platobnú schopnosť neosvedčil.

18. Ústavný súd konštatuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. US 27/04, I. US 74/05).

19. Ústavný súd ďalej považuje za žiaduce v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky, zdôrazniť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktorých prioritnou úlohou je chrániť zákonnosť, mohol by nahradiť napadnuté právne názory všeobecného súdu iba v prípade, ak by bolo napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Skutkové a právne závery všeobecného súdu teda môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

20. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy,

ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02).

21. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

22. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdoch, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdení stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné

však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodráži v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

23. Sťažovateľka v rámci svojej sťažnostnej argumentácie spochybňuje aplikáciu § 17 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v zmysle ktorého ak dlžník do vydania uznesenia o vyhlásení konkurzu preukáže, že zanikli všetky splatné pohľadávky veriteľov, ktorí sú účastníkmi konkurzného konania, súd konkurzné konanie bezodkladne uznesením zastaví, krajským súdom. Zároveň v ústavnej sťažnosti namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia vo vzťahu k jej námietke týkajúcej sa zamietnutia jej návrhu na doplnenie dokazovania okresným súdom.

24. Pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane a je potrebné ich skúmať vo vzájomnej súvislosti (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože konanie na súde prvej inštancie a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (súdu prvej inštancie, ako aj súdu odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pristúpil v súvislostiach aj k preskúmaniu uznesenia okresného súdu, ktoré prechádzalo vydaniu napadnutého uznesenia krajského súdu.

26. Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia (s. 13), ktorým zastavil konkurzné konanie proti dlžníkovi, v podstatnom uviedol:

„Navrhovateľove tvrdenie týkajúce sa platobnej neschopnosti, resp. predĺženosti dlžníka v danom prípade neobstojí, nakoľko materiálnymi podmienkami pre vyhlásenie konkurzu je kumulatívne splnenie nasledovných podmienok: 1/ platobná neschopnosť, 2/ pluralita veriteľov, 3/ dostatok majetku dlžníka. V danom prípade nie je splnená jedna zo základných podmienok pre vyhlásenie konkurzu, a to pluralita veriteľov. Rovnako za platobnú neschopnosť sa považuje za trvalý, nie prechodný stav dlžníka uhrádzať svoje splatné finančné záväzky. Dlžník musí mať aspoň dvoch veriteľov a zároveň nie je schopný plniť 30 dní po lehote splatnosti viac ako jeden, teda najmenej dva peňažné záväzky. Pluralita veriteľov je teda takou materiálnou podmienkou pre vyhlásenie konkurzu, ktorá musí byť splnená pred vyhlásením konkurzu ako aj po vyhlásení konkurzu.

Z vyššie uvedeného má tunajší súd za preukázané, že pohľadávka veriteľa označeného v návrhu na vyhlásenie konkurzu, a to veriteľa [REDACTED] a.s., zanikla jej uhradením. V danom prípade bol preukázaný zánik pohľadávky druhého v návrhu na vyhlásenie konkurzu označeného veriteľa, navrhovateľ jednoznačne nepreukázal existenciu ďalších veriteľov dlžníka. Dlžník taktiež prehlásil, že nemá ďalších veriteľov s pohľadávkou po lehote splatnosti. Súd preto z dôvodu absencie elementárnej materiálnej náležitosti pre vyhlásenie konkurzu, ktorou je pluralita veriteľov, nemohol vyhlásiť konkurz na majetok dlžníka, ale v zmysle ust. § 19 ZKR zastavil konkurzné konanie.“

27. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v zásadnom uviedol:

„36. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia spĺňajúceho všetky požiadavky podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p., v ktorom sa súd prvej inštancie správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým i právnym posúdením veci.

37. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za potrebné uviesť:

38. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd konkurzné konanie zastavil. Návrh na vyhlásenie konkurzu

bol doručený súdu prvej inštancie dňa 22.6. 2018. Materiálnymi podmienkami pre vyhlásenie konkurzu je kumulatívne splnenie nasledovných podmienok: 1/ platobná neschopnosť, 2/ pluralita veriteľov, 3/ dostatok majetku dlžníka.

39. V návrhu na vyhlásenie konkurzu navrhovateľ označil druhého veriteľa

[redacted] so sídlom [redacted].

40. [redacted] podaním zo dňa 9.10.2018 súdu prvej inštancie oznámila, že voči platiteľovi poistného [redacted] nemá žiadne nesplatené pohľadávky. Súd konkurzné konanie zastavil uznesením zo dňa 12.11.2018.

41. Podľa § 19 ods. 3 ZKR pre odvolací súd je rozhodujúci stav v čase rozhodovania súdu prvého stupňa. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie nebola splnená materiálna podmienka pre vyhlásenie konkurzu, a to pluralita veriteľov.

42. Pretože nebola splnená materiálna podmienka pre vyhlásenie konkurzu, súd prvej inštancie nepochybil, keď konkurzné konanie zastavil.“

28. Ústavný súd konštatuje, že podľa § 19 zákona o konkurze a reštrukturalizácii súd zastaví konkurzné konanie v prípade, ak dlžník osvedčí svoju platobnú schopnosť. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii v § 3 ods. 2 obsahuje definíciu termínu platobná neschopnosť. Pojem platobná schopnosť v zákone o konkurze a reštrukturalizácii definovaný nie je, avšak logickým výkladom je možné dospieť k záveru, že platobná schopnosť je opakom platobnej neschopnosti.

28.1 Zákon o konkurze a reštrukturalizácii považuje právnickú osobu za platobne neschopnú v prípade, ak táto osoba nie je schopná plniť 30 dní po lehote splatnosti aspoň dva peňažné záväzky viac ako jednému veriteľovi, a pritom platí, že za jednu pohľadávku pri posudzovaní platobnej schopnosti dlžníka sa považujú všetky pohľadávky, ktoré počas 90 dní pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu pôvodne patrili len jednému veriteľovi. Z uvedeného vyplýva, že jednou z podmienok, kumulatívne splnenie ktorej zákon vyžaduje k tomu, aby bolo možné právnickú osobu označiť za platobne neschopnú, je aj pluralita veriteľov.

28.2 Z obsahu odôvodnenia uznesenia okresného súdu, napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj zo samotnej ústavnej sťažnosti je zrejmé, že v čase rozhodovania

okresného súdu mal dlžník len jedného veriteľa – sťažovateľku. Závazok, ktorý dlžník evidoval voči druhému veriteľovi – [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], ktorého sťažovateľka označila vo svojom návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka v priebehu konkurzného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 31 K 17/2018, zanikol. Dlžník v priebehu konania pred súdom prevej inštancie predložil okresnému súdu dôkaz o zániku jeho záväzku voči [REDACTED] [REDACTED], a táto skutočnosť bola v konaní pred súdom zároveň potvrdená aj samotným veriteľom – [REDACTED]. Existencia ďalšieho veriteľa dlžníka v konaní ani tvrdená a ani preukázaná nebola. Vzhľadom na uvedené (absencia plurality veriteľov) ústavný súd konštatuje, že záver krajského súdu uvedený v napadnutom uznesení o tom, že dlžník v čase rozhodovania okresného súdu o zastavení konkurzného konania nebol platobne neschopný, a teda, že v danom prípade s poukazom na § 19 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii neboli splnené podmienky na vyhlásenie konkurzu proti dlžníkovi, je ústavne akceptovateľný.

29. K námietke sťažovateľky, ktorou spochybňuje aplikáciu § 17 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii krajským súdom v napadnutom uznesení, ústavný súd uvádza tieto skutočnosti.

29.1 Z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu je zrejmé, že krajský súd za dôvod, pre ktorý okresný súd zastavil konkurzné konanie, považoval skutočnosť, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nebola splnená materiálna podmienka pre vyhlásenie konkurzu, a to pluralita veriteľov (v čase rozhodovania okresného súdu o zastavení konkurzného konania bol známy len jeden veriteľ – sťažovateľka), čo krajský súd vo svojom napadnutom uznesení na účel potvrdenia správnosti uznesenia okresného súdu zdôraznil [zastavenie konkurzného konania podľa § 19 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii].

29.2 Zákon o konkurze a reštrukturalizácii v § 17 ods. 1 upravuje zastavenie konkurzného konania v prípade, že dlžník do vydania uznesenia o vyhlásení konkurzu preukáže, že zanikli všetky splatné pohľadávky veriteľov, ktorí sú účastníkmi konkurzného konania.

29.3 Z uznesenia okresného súdu, ako aj z napadnutého uznesenia krajského súdu nevyplýva, že by všeobecné súdy dospeli k záveru, že v priebehu konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 31 K 17/2018 došlo k zániku všetkých splatných pohľadávok označených sťažovateľkou v návrhu na začatie konkurzného konania, čo by zakladalo dôvod na zastavenie konkurzného konania podľa § 17 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Práve naopak, z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že krajský súd pri svojom rozhodovaní dospel k záveru, že dlžník má jedného veriteľa, čo bez ďalšieho vylučuje možnosť zastaviť konkurzné konanie pre zaplatenie všetkých pohľadávok podľa § 17 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Skutočnosť, že krajský súd sa vo svojom napadnutom uznesení výslovne nevyjadril k predmetnej odvolacej námietke sťažovateľky, ktorá je už len s poukazom na dôvod zastavenia konkurzného konania (§ 19 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) irelevantná, neznamená, že jeho postoj k tejto námietke sťažovateľky z obsahu napadnutého uznesenia jednoznačne nevyplýva.

30. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa absencie odôvodnenia v napadnutom uznesení krajského súdu vo vzťahu k zamietnutiu jej návrhu na doplnenie dokazovania okresným súdom, vykonaním ktorého chcela sťažovateľka v konaní preukázať skutočnosť, že dlžník je predĺžený, k tomu ústavný súd poukazuje na odôvodnenie okresného súdu (pozri bod 25 odôvodnenia tohto rozhodnutia), s ktorým sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil a z ktorého vyplýva, že ani vykonanie dôkazu vo vzťahu k preukázaniu tej skutočnosti, že hodnota záväzkov dlžníka presahuje hodnotu jeho majetku, by nič nezmenila na závere okresného súdu o tom, že v danom prípade nie je splnená materiálna podmienka pre vyhlásenie konkurzu, a to pluralita veriteľov, keďže v zmysle zákona o konkurze a reštrukturalizácii (§ 3 ods. 3) je predĺžený ten, kto je povinný viesť účtovníctvo podľa osobitného predpisu, má viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho záväzkov presahuje hodnotu jeho majetku. S poukazom na uvedené tak ústavný súd uvedenú námietku sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu neakceptoval.

31. Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov

krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

32. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je síce stručné, avšak vzhľadom na skutočnosť, že námietky sťažovateľky uvedené v odvolaní sú totožné s jej argumentáciu uplatnenou v priebehu konania pred okresným súdom, na ktorú okresný súd podľa názoru ústavného súdu reagoval ústavne akceptovateľným spôsobom, a s poukazom na stotožnenie sa krajského súdu s vecnou správnosťou rozhodnutia okresného súdu, kde ústavný súd ako celok posudzoval odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu spolu s odôvodnením uznesenia okresného súdu, je v hraniciach ústavnej akceptovateľnosti. Navyše takýto postup krajskému súdu umožňuje aj § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

32.1 Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd dodáva, že aj EŠLP v rámci svojej rozhodovacej činnosti dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia formou odkazu na odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšieho stupňa je dostatočné, pokiaľ sťažovateľ vo svojom oprávnom prostriedku uplatňoval v zásade rovnaké argumenty ako v predchádzajúcej fáze konania (Gomez Cespon v. Switzerland, rozsudok z 5. 10. 2010 k sťažnosti č. 45343/08, oddiel 1).

33. S poukazom na uvedené ústavný súd dodáva, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu v napadnutom uznesení nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej

judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

34. Z citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

35. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu